

Allerheiligen Allerzielen

Als wij samenkomen op de dag van **Allerheiligen** willen wij ons de namen herinneren van wie ons voorgingen in dit leven. Wij willen hen eer betuigen voor het heilig teken dat ze zijn van de eeuwige liefde die hen omringt.

*Wandelaar, het kruis
aan de weg geeft je
een boodschap.
Denk aan het doel
van je leven.*

*Wees niet alleen bezig
met het aardse.
Richt je
met gans
je gemoed
op de Schepper.*

Uit de woorden van Jezus zelf kunnen we afleiden dat heilig leven niets te maken heeft met bekrompenheid maar alles met blijmoedigheid. Sint-Franciscus was meestal een blijmoedig mens die, zingend en dansend, ascetisch leefde. Zijn levenslustige heiligheid spreekt meer aan dan sommige "wonderen" die de kerk verbindt aan heiligverklaringen.

Wij willen onze overledenen dan ook eren voor de vele wijzen waarop zij "zalig" zijn geworden. Matteüs vertelt het in zijn evangelie en bisschop Jacques Gaillot vertelt het zo:

Wie kan ongevoelig blijven bij de zaligsprekingen?

"Gelukkig zij die arm zijn van geest. Gelukkig zij die zachtmoedig zijn."

Het is een muziek waarvan de melodie de ziel doordringt.

"Gelukkig zij die wenen. Gelukkig zij die hongeren en dorsten naar gerechtigheid."

Het is een lichte bries die zachtjes tot ons hart spreekt over geluk.

"Gelukkig zij die barmhartig zijn. Gelukkig zij die zuiver zijn van hart."

Het is een open horizon die licht brengt in onze ogen.

"Gelukkig zij die vrede stichten.

Gelukkig zij die vervolgd worden omwille van de gerechtigheid."

*Nooit brengen we één van deze zaligsprekingen in de praktijk of
we brengen het beste van onszelf aan het licht.*

*Als we het risico nemen de zaligsprekingen te beleven,
dan worden we geen ontoegankelijke persoonlijkheden.*

Integendeel, in de strijd die we voeren komt onze broosheid aan het licht.

*Want diegenen die zich toeleggen op de Bergrede zijn kwetsbare wezens,
die hun angsten en beproevingen proberen te overwinnen,*

terwijl ze voortdurend om anderen bezorgd zijn.

*In een wereld waarin zoveel eenzaamheid heerst,
zoveel harten dor en droog geworden zijn,
geven zij blijk van medelijden.*

Zij plaatsen de liefde boven alles.

Voor hen bestaat er geen andere vloek dan een hart zonder liefde.

Met **Allerzielen** verandert plots het overwinningsgezang - rondom de heiligen die Gods glorie zijn binnengegaan - in meelevens met de overledenen die weliswaar in Gods hand zijn, maar nog niet geheel en al met Hem verenigd.

Onze verbondenheid met onze gestorven dierbaren en de scheiding die zo veel pijn kan doen gaat nu doorwegen. Wij herinneren ons onze geliefden en bevelen hen aan in de liefde die alle ontbinding en alle scheiding teniet kan doen. Wij spreken uit dat de dood niet het laatste is, onze armen zijn wel te kort om tot aan onze dierbaren te reiken, maar door alle gebrokenheid heen vieren wij samen met hen gemeenschap: de gemeenschap van 'alle heiligen Gods'.

Aan sterven is niets moois. Dat was voor Jezus niet anders. Hopelijk voelen we ons niet zo verlaten als Jezus die aan het kruis uitriep: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" Die laatste woorden getuigen van diepe wanhoop. En toch is de dood niet het einde. Jezus sterft niet, Hij geeft de geest. Hij geeft zijn geest aan zijn Vader, maar Hij geeft zijn geest ook aan ons. Zijn geest die ons doet geloven dat de dood het begin is van nieuw en eeuwig leven.

Met Allerzielen delen we met anderen verdriet, herinneringen en dankbaarheid. Met zachte stem prevelen we de namen van wie ons ontvielen, we steken lichtjes aan bij de kruisjes, het is Paaslicht, levenslicht.

Met zachte ogen lezen we hun namen en we plaatsen bloemen op de graven als een verwijzing naar toekomst, naar verrijzenis. En als we onze handen vouwen om te bidden, laten we dan niet vergeten hun te zeggen dat we weten dat ze leven, en dat ze eeuwig leven bij God.